РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

3 юни 2010 година *

По дело C-2/09

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Върховен административен съд (България) с акт от 13 ноември 2008 г., постъпил в Съда на 6 януари 2009 г., в рамките на производство по дело

Регионална митническа дирекция — Пловдив

срещу

Петър Димитров Калинчев,

* Език на производството: български.

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano, председател на състав, г-н A. Borg Barthet, г-н M. Ilešič (докладчик), г-н M. Safjan и г-жа M. Berger, съдии,

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,
секретар: г-н H. Нанчев, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 февруари 2010 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н П. Д. Калинчев, от адв. М. Екимджиев, адвокат,

— за българското правителство, от г-н А. Ананиев и г-н Т. Иванов, в качеството на представители,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н D. Triantafyllou и г-жа С. Петрова, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 25 ЕО и член 90, първа алинея ЕО, както и на член 3, параграф 3 от Директива 92/12/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1992 година относно общия режим за продукти, подлежащи на облагане с акциз, и държането, движението и мониторинга на такива продукти (ОВ L 76, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 129).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Калинчев и Регионалната митническа дирекция — Пловдив, във връзка с отказа на последната да намали размера на акциза, с който е обложен г-н Калинчев при внасянето на неговия автомобил.

Правна уредба

Правна уредба на Съюза

3 Член 3, параграфи 1 и 3 от Директива 92/12 гласи:

„1. Настоящата директива се прилага на равнище Общност за следните [стоки], така както са определени в съответните директиви:

— минерални масла,

— алкохол и алкохолни напитки,

— тютюневи изделия.

— […]

3. Държавите членки си запазват правото да въвеждат или запазват данъчно облагане на други [стоки], освен изброените в параграф 1, при условие, обаче, такова облагане да не води до формалности, свързани с преминаване на границите при търговията между държавите членки.

При спазване на същото условие, държавите членки си запазват правото да облагат извършването на услуги, включително свързани [със стоки], подлежащи на облагане с акцизи, с данъци, които не могат да се характеризират като данък върху оборота.“

Национална правна уредба

4 Съгласно член 2 от Закона за акцизите и данъчните складове (ДВ, бр. 91 от 15 ноември 2005 г.), последно изменен със закон (ДВ, бр. 6 от 23 януари 2009 г., наричан по-нататък „ЗАДС“), на облагане с акциз подлежат алкохолът и алкохолните напитки, тютюневите изделия, енергийните продукти и електрическата енергия, както и автомобилите.

5 По силата на член 4, точка 16 от ЗАДС:

„Нов автомобил“ е автомобил, за който към датата на внасяне, съответно към датата на подаване на декларацията по член 76г пред митническите органи, е налице едно от следните условия:

а) не са изминали повече от 6 месеца от датата на първата му регистрация (включително в чужбина), или

б) е изминал не повече от 6 000 км.„

6 Съгласно член 18 от ЗАДС „автомобили“ са новите и употребяваните „пътнически“, „товаро-пътнически“ и „състезателни“ автомобили за транспорт до 9 лица, включително водача, с мощност на двигателя, превишаваща 120 киловата (kW) по система DIN или 126 киловата (kW) по система SAE, включени в код 8703 по Комбинираната номенклатура.

7 Член 19 от ЗАДС гласи:

„(1) Стоките по чл. 2 подлежат на облагане с акциз, освен когато са поставени под режим отложено плащане на акциз:

1. при тяхното производство на територията на страната;

2. при тяхното въвеждане на територията на страната от територията на друга държава членка;

3. при тяхното внасяне на територията на страната.“

(2) Внасяне на акцизни стоки означава въвеждането на необщностни акцизни стоки на територията на страната, както и въвеждането на общностни акцизни стоки от трети територии, които са част от митническата територия на Общността.

(3) Независимо от ал. 2, когато с въвеждането им на територията на страната стоките са поставени под митнически режим, внасянето им се смята за осъществено, когато те са допуснати за свободно обращение.“

8 По силата на член 30 от ЗАДС данъчната основа за автомобилите е, както следва:

„1. за употребяваните автомобили — брой киловати в зависимост от мощността на двигателя;

2. за новите автомобили — брой киловати в зависимост от мощността на двигателя за разликата над 120 киловата (kW) по системата DIN, съответно за разликата над 126 киловата (kW) по системата SAE.“

9 Член 40 от ЗАДС гласи:

„(1) Акцизната ставка за употребяваните автомобили е, както следва:

1. за автомобили с мощност на двигателя над 120 kW до 150 kW по системата DIN — 35 лв. за 1 kW;

2. за автомобили с мощност на двигателя над 150 kW по системата DIN — 60 лв. за 1 kW;

3. за автомобили с мощност на двигателя над 126 kW до 157,5 kW по системата SAE — 33,33 лв. за 1 kW;

4. за автомобили с мощност на двигателя над 157,5 kW по системата SAE — 57,14 лв. за 1 kW.

(2) Акцизната ставка за новите автомобили е:

1. седемстотин лева + 90 лв. за 1 kW за разликата над 120 kW по системата DIN;

2. седемстотин лева + 85,71 лв. за 1 kW за разликата над 126 kW по системата SAE."

10 Член 76г от ЗАДС гласи:

„(1) Всяко лице, което въвежда на територията на страната акцизни стоки по чл. 2, т. 5 от територията на друга държава членка, е длъжно да подаде декларация по образец, определен с правилника за прилагане на закона.

(2) Декларацията по ал. 1 се подава пред компетентното митническо учреждение по постоянния адрес, съответно по седалището на лицето в 14-дневен срок от въвеждането на стоките. Декларацията се подава преди първоначалната регистрация на автомобила в Република България.

(3) Митническите органи имат право да изискат заедно с декларацията по ал. 2 да бъдат представени и стоките.

(4) Въз основа на подадената декларация компетентното митническо учреждение определя размера на дължимия акциз и го съобщава на лицето."

11 Член 72а от Правилника за прилагане на ЗАДС, издаден от министъра на финансите (ДВ, бр. 42 от 23 май 2006 г.), гласи:

„(1) В случаите по чл. 76г от закона се подава акцизна декларация по образец съгласно приложение № 13а в 14-дневен срок от въвеждане на стоките на територията на страната преди първоначалната регистрация на автомобила в Република България.

(2) Въз основа на данните в акцизната декларация и представените документи митническите органи определят и начисляват акциза в митническата декларация. Екземпляр 2 на декларацията по ал. 1 е уведомление по смисъла на чл. 44, ал. 1, т. 5 от закона."

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

12 На 13 февруари 2007 г. жалбоподателят закупува във Франция кола, марка BMW, серия 530 D, с мощност 140 kW, с първоначална регистрация, направена на 6 януари 1999 г., и с изминати 160 000 km.

13 През февруари 2007 г. той внася това превозно средство на българска територия и на 21 февруари 2007 г. го представя за регистрация пред българската служба за контрол на автомобилния транспорт.

14 На 19 юни 2007 г. в съответствие с член 76г от ЗАДС жалбоподателят представя декларация, която по силата на член 2, точка 5 от ЗАДС е длъжен да подаде при въвеждане на територията на страната на акцизни стоки от територията на друга държава членка. При подаването на тази декларация му е наложен акциз в размер на 4 900 лв., изчислен съобразно правилата на член 40, алинея 1, точка 1 от ЗАДС.

15 На 29 юни 2007 г. жалбоподателят възразява писмено срещу така изчисления размер на акциза, като твърди, че следва да се приспадне сумата от 2 400 лв., тъй като според него посочената сума е наложена по дискриминационен начин и представлява нарушение на член 90 ЕО.

16 С решение на директора на митница Пловдив, потвърдено от директора на Регионална митническа дирекция — Пловдив, на жалбоподателя е отказано намаление на размера на акциза върху неговото превозно средство. Потвърдено е, че дължимият акциз възлиза на 4 900 лв., тъй като този размер е изчислен според разпоредбите на член 40, алинея 1, точка 1 от ЗАДС.

17 Издаденият от митническата администрация административен акт е обжалван пред Административен съд — Пловдив, който решава да го отмени за разликата над 2 500 лв. до пълния начислен размер от 4 900 лв., като в своето решение уважава възражението на жалбоподателя, че стойността от 2 400 лв. е дискриминираща.

18 Според Административен съд — Пловдив, определеният по реда на член 40, алинея 1, точка 1 от ЗАДС акциз за въвеждане на българска територия на употребяван пътнически автомобил е дискриминационен и нарушава разпоредбата на член 90, първа алинея ЕО. Според тази юрисдикция дискриминационният размер на акциза съответства на разликата над размера на акциза, който би бил изчислен при въвеждане на българска територия на нов автомобил с 140 kW, когато този размер би възлязъл само на 2 500 лв.

19 Регионална митническа дирекция — Пловдив, подава касационна жалба срещу това решение пред Върховния административен съд, който действа като последна инстанция.

20 При тези условия Върховният административен съд решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Член 3, параграф 3 от Директива [92/12] разрешава ли установяването от държавите членки на режим за облагане с акциз на употребявани автомобили при въвеждането им на територията на държавата членка, какъвто не се дължи пряко при повторно придобиване на такива автомобили, които вече са установени на същата територия и за които е заплатен такъв акциз при първоначалното им въвеждане на територията на държавата членка?

2) При съобразяване с разпоредбата на член 90, първа алинея ЕО в какъв смисъл следва да се разбира понятието „подобни местни стоки“:

а) такива, които са с произход държавата членка, която установява определени вътрешни такси, или

б) такива, които са установени вече на територията на тази държава членка, независимо от техния произход?

3) С оглед отговорите на предходните два въпроса следва ли член 25 ЕО и член 90, първа алинея ЕО да се възприема като забраняващ различния режим на акцизното облагане на автомобили, установен от Република България в членове 30 и 40 от ЗАДС, в зависимост от тяхната година на производство и изминати километри?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

21 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 3, параграф 3 от Директива 92/12 допуска национална правна уредба като предвидената в членове 30 и 40 от ЗАДС, които установяват облагаемата основа и акцизната ставка за употребяваните превозни средства при въвеждането им на територията на дадена държава членка, докато акцизът не се дължи

при препродажбата на автомобили, които вече се намират на територията на тази държава и за които такъв акциз е платен при първоначалното им въвеждане на посочената територия.

22 В самото начало следва да се подчертае, че в член 3, параграф 1 от Директива 92/12 нейното приложно поле е определено чрез посочване на три категории стоки, които са изчерпателно изброени и които, както става ясно от трето съображение от посочената директива, съответстват на стоките, които се третират като стоки, подлежащи на облагане с акциз „във всички държави членки". Това изброяване не включва автомобилите, които следователно са изключени от приложното поле на същата тази директива (Решение от 26 април 2007 г. по дело Alevizos, C-392/05, Сборник, стр. I-3505, точка 36).

23 На следващо място, що се отнася до стоките, различни от визираните в член 3, параграф 1, първо тире от Директива 92/12, съгласно параграф 3, първа алинея от този член държавите членки си запазват правото да въвеждат или запазват данъчно облагане на тези стоки, при условие че подобно облагане не води до формалности, свързани с преминаване на границите (Решение от 5 юли 2007 г. по дело Fendt Italiana, C-145/06 и C-146/06, Сборник, стр. I-5869, точка 44).

24 Както посочва българското правителство в писменото си изложение, единствената формалност във връзка с облагането на превозните средства, въведени на българска територия от други държави членки, е предвидената в член 76г от ЗАДС, а именно задължението всяко лице, което въвежда на територията на страната акцизни стоки от друга държава членка, да подаде декларация съгласно разпоредбите на въпросния закон.

25 В това отношение следва да се подчертае, че член 3, параграф 3, първа алинея от Директива 92/12 е приложим в конкретния случай само ако задължението за деклариране се приеме за „формалност, свързана с преминаване на границите“, която води до събирането на акциза (Решение от 18 януари 2007 г. по дело Brzeziński, C-313/05, Сборник, стр. I-513, точка 45).

26 Българското правителство счита, че посочената формалност е свързана не с преминаването на границата, а по-скоро с последващото определяне на размера на акциза към момента на пораждане на задължението за неговото плащане.

27 В това отношение задължение на запитващата юрисдикция е да провери дали в своята цялост правната уредба, разглеждана в главното производство, може да бъде тълкувана в смисъла, който ѝ придава българското правителство. Всъщност, ако въпросната декларация трябва да бъде подадена по повод на вътреобщностното придобиване на превозното средство и следователно по повод на преминаването на границите, то такава формалност би била все пак свързана не с това „преминаване“ по смисъла на член 3, параграф 3, първа алинея от Директива 92/12, а със задължението за плащане на акциза. Всъщност в тази хипотеза, тъй като целта на посочената декларация е да се осигури плащането на задължението, съответстващо на акциза, една такава формалност се свързва с правопораждащия факт на последния (Решение по дело Brzeziński, посочено погоре, точки 47 и 48).

28 От всички горепосочени съображения произтича, че на първия въпрос следва да се отговори, че член 3, параграф 3, първа алинея от Директива 92/12 не намира приложение в дело като това по главното производство и следователно не би могъл да не допуска въвеждането от държава членка на режим за облагане с акциз на употребяваните автомобили при въвеждането им на територията на държава членка — акциз, който не се дължи пряко при препродажбата на автомобили, които вече се намират на територията на тази държава членка и за които такъв акциз е вече платен при първоначалното им въвеждане на територията на държавата членка, доколкото подобен режим не води до формалности при търговията между държавите членки, свързани с преминаване на границите.

По втория въпрос

29 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 110, първа алинея ДФЕС следва да се тълкува в смисъл, че внесените в България употребявани превозни средства трябва да се считат за стоки, подобни на употребяваните превозни средства, които са внесени на територията на тази държава като нови превозни средства независимо от техния произход, щом в посочената държава няма национално производство на автомобили.

30 В това отношение от постоянната съдебна практика е видно, на първо място, че съгласно формулировката си член 110 ДФЕС забранява върху стоките от други държави членки да се налагат по-високи вътрешни данъци от тези, които се налагат върху подобните местни стоки, или вътрешни данъци от такъв характер, че да се дава косвена закрила на други стоки (Решение от 11 декември 1990 г. по дело Комисия/Дания, C-47/88, Recueil, стр. I-4509, точка 8).

31 На второ място, в областта на облагането на внесените употребявани автомобили член 110 ДФЕС има за цел да гарантира пълен неутралитет на вътрешните данъци по отношение на конкуренцията между стоки, които вече са на националния пазар, и внесените стоки (вж. Решение от 17 юли 2008 г. по дело Krawczyński, C-426/07, Сборник, стр. I-6021, точка 31).

32 На трето място, следва да се напомни, че националното производство на автомобили в България не е условие за констатиране на наличието на пазар за употребявани превозни средства в тази държава членка. Всъщност една стока става местна, щом е внесена и пусната на пазара. Внесените употребявани автомобили и тези, които са закупени на място, представляват подобни или конкурентни стоки. При това положение разпоредбите на член 110 ДФЕС се прилагат по отношение на данъка за регистриране при внасянето на употребяваните автомобили (вж. Решение по дело Комисия/Дания, посочено по-горе, точка 17).

33 Следователно на втория въпрос следва да се отговори, че член 110, първа алинея ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че внесените в България употребявани превозни средства следва да се считат за стоки, подобни на вече регистрираните на територията на тази държава употребявани превозни средства, които са внесени на територията на посочената държава като нови превозни средства независимо от техния произход.

По третия въпрос

34 Във връзка с главното производство следва да се отбележи, че членове 30 и 40 от ЗАДС предвиждат изчисляването на данъчната основа за облагане с единен акциз на новите и употребяваните превозни средства, както и ставката на посочения акциз, в зависимост от мощността на двигателя на тези превозни средства. Съгласно член 4, точка 16 от ЗАДС критерият за разграничаване на новите превозни средства от употребяваните превозни средства е периодът, изминал от датата на първата им регистрация (включително в чужбина) и изминатите километри според показанията на километража. За нови се считат превозните средства, които към датата на внасянето им на българска територия се намират в движение от не повече от шест месеца от датата на първата им регистрация независимо от произхода им, или при които изминатите километри не надвишават 6 000 км.

35 Ето защо поставеният от запитващата юрисдикция въпрос следва да се схваща като насочен по същество към установяване дали член 30 и член 110, първа алинея ДФЕС допускат диференциран режим на акциза, прилаган от държава членка към автомобилите, щом този режим обременява по различен начин употребяваните превозни средства, внесени от други държави членки, и употребяваните превозни средства, вече регистрирани на територията на тази държава, които са внесени на нейна територия като нови превозни средства.

36 В самото начало следва да се подчертае, че акциз като въведения с разглежданата в главното производство национална правна уредба се включва в общия режим на вътрешното облагане на стоките и следователно трябва да бъде разглеждан единствено с оглед на член 110 ДФЕС (Решение по дело Krawczyński, посочено по-горе, точка 29).

37 Следва да се припомни обаче, че Съдът е приел, че член 110 ДФЕС допълва разпоредбите за премахване на митата и на таксите с равностоен ефект. Тази разпоредба има за цел да осигури свободното движение на стоките между държавите членки в нормални условия на конкуренция чрез отстраняването на всякаква форма на закрила, която може да последва от прилагането на дискриминационни вътрешни данъци по отношение на стоки с произход от други държави членки (Решение по дело Brzeziński, посочено по-горе, точка 27 и Решение по дело Krawczyński, посочено по-горе, точка 30).

38 Впрочем дадена система на данъчно облагане може да се смята за съответстваща на член 110 ДФЕС само ако е установена и действа по начин, който изключва всякаква възможност за по-тежко облагане на внесените стоки в сравнение с местните стоки, и която следователно в никакъв случай няма дискриминиращо действие (Решение по дело Brzeziński, посочено по-горе, точка 40, Определение от 10 декември 2007 г. по дело Kawala, C-134/07, Сборник, стр. I-10703, точка 29 и Решение по дело Krawczyński, посочено по-горе, точка 32).

39 Според установената съдебна практика нарушение на член 110, първа алинея ДФЕС е налице, когато данъкът, с който се облага внесената стока, и данъкът, с който се облага подобната местна стока, се изчисляват по различен начин и посредством различни способи се стига, макар и само в определени случаи, до по-висок данък, с който се облага внесената стока (вж. Решение от 22 февруари 2001 г. по дело Gomes Valente, C-393/98, Recueil, стр. I-1327, точка 21, Решение от 29 април 2004 г. по дело Weigel, C-387/01, Recueil, стр. I-4981, точка 67, Решение по дело Brzeziński, посочено по-горе, точка 29 и Решение от 20 септември 2007 г. по дело Комисия/Гърция, C-74/06, Сборник, стр. I-7585, точка 25). В този контекст следва да се напомни, че за прилагането на член 110 ДФЕС е необходимо да се вземе предвид не само вътрешната данъчна ставка, наложена пряко или непряко върху местните и внесените стоки, но и основата на посочения данък

(вж. Решение от 22 март 1977 г. по дело Iannelli & Volpi, 74/76, Recueil, стр. 557, точка 21 и Решение по дело Комисия/Дания, посочено по-горе, точка 18).

40 Ето защо следва да се провери дали с разглеждания в главното производство акциз по един и същ начин се облагат както внесено в България употребявано превозно средство, така и употребявано превозно средство от същия вид, със същите характеристики и със същата степен на изхабяване, внесено в България като ново превозно средство и вече регистрирано в тази държава, тъй като тези две категории превозни средства представляват „подобни стоки“ по смисъла на член 110, първа алинея ДФЕС.

41 В рамките на едно такова сравнение следва да се подчертае, че разглежданият в главното производство акциз се събира само веднъж за всяко превозно средство, предназначено да бъде регистрирано в България — както за новите, така и за употребяваните превозни средства.

42 В това отношение Съдът е признал, че за да се избегне всякаква дискриминация е необходимо фиксираните изчислителни таблици, установени със законова, подзаконова или административна разпоредба и определени на основата на критерии като възраст, брой изминати километри, общо състояние, начин на задвижване, марка или модел на превозното средство, да позволяват постигане на целта за облагане на внесените употребявани превозни средства, което в никакъв случай да не надвишава размера на остатъчния данък, съдържащ се в стойността на подобните употребявани превозни средства, които вече са регистрирани на националната територия (вж. в този смисъл Решение по дело Weigel, посочено по-горе, точка 75). Такъв вид изчисление е необходимо по-специално, за да се осигури данъчно неутралният характер на въпросния акциз по отношение на внесените употребявани превозни средства.

43 Трябва да се констатира, че фиксирана изчислителна таблица за мощността на двигателя като разглежданата в главното производство не позволява неутрално изчисление на акциза за внесените употребявани превозни средства.

44 Подобен режим в частност не държи сметка — с оглед на изчислението на акциза за внесени от други държави членки употребявани превозни средства — нито за годината на производство, нито за изминатите километри на тези превозни средства към датата на внасянето им на българска територия. По-специално, изтеклият период от датата на първото регистриране (включително в чужбина) и изминатите километри според показанията на километража на дадено превозно средство служат според този режим единствено като критерии за разграничение между ново и употребявано превозно средство.

45 В дело като това по главното производство данъчната основа и акцизната ставка се изчисляват изключително в зависимост от мощността на двигателя, която е фиксирана характеристика на дадено превозно средство, независеща от степента на действителното му изхабяване, като обаче облагането на употребяваните превозни средства спазва различни условия в сравнение с облагането на новите превозни средства.

46 Като се отчита фактът, че внесената стока се облага с акциз еднократно, съобразно посочения режим изчислението на акциза за нови превозни средства неизменно е по-благоприятно, отколкото за употребявани превозни средства. Тъй като употребяваните превозни средства, които вече се намират в движение на българска територия — тоест превозните средства, внесени като нови превозни средства — се облагат в момента на влизането им на българска територия като нови превозни средства, оказва се относително по-скъпо да се внесе употребявано превозно средство от друга държава членка, отколкото на българска територия да се закупи превозно средство от същия вид, със същата мощност на двигателя и със същия брой изминати километри, тоест със същата степен на изхабяване, което може да окаже влияние върху избора на потребителите.

47 Ето защо на третия въпрос следва да се отговори, че член 110, първа алинея ДФЕС не допуска диференциран режим на акциза, прилаган от държава членка към автомобилите при обстоятелства като тези в настоящия случай, тъй като този режим обременява по различен начин употребяваните превозни средства, внесени от други държави членки, и употребяваните превозни средства, вече регистрирани на територията на тази държава, които са били внесени на нейна територия като нови превозни средства.

По ограничаването на действието във времето на отговора на Съда

48 В писменото си становище българското правителство моли Съда да ограничи действието във времето на решението, което предстои да постанови, ако установи, че национална правна уредба като разглежданата в главното производство е несъвместима с член 110, първа алинея ДФЕС.

49 В подкрепа на своята молба българското правителство се позовава на неяснота относно изчислението на сумите, които би трябвало да се върнат, както и на нестабилното финансово положение на Република България. С оглед на това положение Съдът можел да ограничи действието във времето на настоящото съдебно решение.

50 В това отношение следва да се напомни, че Съдът може да ограничи възможността всяко заинтересовано лице да се позовава на разтълкувана от него разпоредба, за да постави под въпрос основани на добросъвестността правоотношения, единствено по изключение въз основа на общия принцип на правна сигурност, присъщ на общностния правен ред. За да може да се вземе решение за подобно ограничение, е необходимо да са изпълнени два основни критерия, а именно добросъвестност на заинтересованите среди и риск от сериозни смущения (вж. по-специално Решение от 10 януари 2006 г. по дело Skov и Bilka, C-402/03, Recueil, стр. I-199, точка 51, както и Решение по дело Brzeziński, посочено по-горе, точка 56 и цитираната съдебна практика).

51 По-конкретно, Съдът е прибягвал до това разрешение само при точно определени обстоятелства, а именно когато е съществувал риск от тежки икономически последици, дължащи се преди всичко на големия брой правоотношения, установени добросъвестно въз основа на считаната за валидно действаща правна уредба, и когато и лицата, и националните власти са били подтикнати към поведение, което не съответства на общностната правна уредба поради обективна и значителна несигурност, що се отнася до приложното поле на общностните разпоредби — несигурност, за която евентуално е допринесло поведението, възприето от други държави членки или от Комисията на Европейските общности (вж. по-специално Решение от 27 април 2006 г. по дело Richards, C-423/04,

Recueil, стр. I-3585, точка 42 и Решение по дело Brzeziński, посочено по-горе, точка 57).

52 Постоянна съдебна практика е също така, че финансовите последици, които могат да произтекат за държава членка от постановено решение по преюдициално запитване, сами по себе си не оправдават ограничаването на действието на това решение във времето (Решение от 20 септември 2001 г. по дело Grzelczyk, C-184/99, Recueil, стр. I-6193, точка 52, Решение от 15 март 2005 г. по дело Bidar, C-209/03, Recueil, стр. I-2119, точка 68 и Решение по дело Brzeziński, посочено по-горе, точка 58).

53 Настоящото преюдициално запитване повдига въпроса за съвместимостта с член 110, първа алинея ДФЕС на акциз, с който се облагат внесените в България употребявани превозни средства.

54 В хода на съдебното заседание българското правителство представя данни за цифровото изражение на предполагаемата дължима сума след евентуално осъждане от страна на Съда. Въпреки това разбивката на тези цифри, която би позволила да се прецени каква е частта от тази обща сума, която би могла да бъде възстановена, не е предоставена на Съда. Следва да се добави, че трябва да бъдат възстановени само сумите на акциза, които надвишават сумите, съответстващи на остатъчния данък, включен в цената на подобно употребявано превозно средство с произход от засегнатата държава членка (Решение по дело Brzeziński, посочено по-горе, точка 59).

55 Следователно трябва да се констатира, че наличието на риск от тежки икономически последици по смисъла на посочената в точки 50—52 от настоящото решение съдебна практика, което да оправдае ограничаване на действието във времето на настоящото решение, не може да се приеме за доказано.

56 При тези обстоятелства не е необходимо да се проверява дали е изпълнен критерият за добросъвестност на заинтересованите среди.

57 От тези съображения следва, че не е необходимо действието на настоящото решение да бъде ограничено във времето.

По съдебните разноски

58 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Член 3, параграф 3, първа алинея от Директива 92/12/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1992 година относно общия режим за продукти, подлежащи на облагане с акциз, и държането, движението и мониторинга на такива продукти не намира приложение в дело като това по главното производство и следователно не би могъл да не допуска въвеждането от държава членка на режим за облагане с акциз на употребяваните автомобили при въвеждането им на територията на държава членка — акциз, който не се дължи пряко при препродажбата на автомобили, които вече се намират на територията на тази държава членка и за които такъв акциз е вече платен при първоначалното им въвеждане на територията на държавата членка, доколкото подобен режим не води до формалности при търговията между държавите членки, свързани с преминаване на границите.

2) **Член 110, първа алинея ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че внесените в България употребявани превозни средства следва да се считат за стоки, подобни на вече регистрираните на територията на тази държава употребявани превозни средства, които са внесени на територията на посочената държава като нови превозни средства независимо от техния произход.**

3) **Член 110, първа алинея ДФЕС не допуска диференциран режим на акциза, прилаган от държава членка към автомобилите при обстоятелства като тези в настоящия случай, тъй като този режим обременява по различен начин употребяваните превозни средства, внесени от други държави членки, и употребяваните превозни средства, вече регистрирани на територията на тази държава, които са били внесени на нейна територия като нови превозни средства.**

Подписи